

TORONYIRÁNY

XIV. 29.

2020. július 19.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 16. vasárnap

- Július 22.** Szent Mária Magdolna
Július 23. Szent Brigitta szerzetesnő, Európa társvédőszentje
Július 24. Árpád-házi Szent Kinga szűz
Július 25. Szent Jakab apostol

Az egyház lényegéhez tartozik, hogy eszkatológikus, vagyis hogy nincs teljesen készen, állandó fejlődésben van, s csak a világ végén, az „aratáskor” teljeseedik ki. Akkor lesz minden ember előtt nyilvánvalóvá egysége és szentsége.

Krisztusban való választottságunk történelmileg nézve nem készen kapott személyi állapot. Gazdagodnunk, gyarapodnunk, érlelődünk kell, amíg időnk van. Nem valamiféle elit-göggben, a kiválasztottság tudatában, hanem alázatosan, mint a türelmes Isten felnőni akaró gyermekei. Isten vár, „alkalmat ad a bűnbánatra” és a megtérésre is mindenkinek. Még a konkolyoknak is lehetőséget kínál, hogy csodálatosan búzává változzék. Nekünk hasonlóan kell gondolkodnunk magunkról és embertársainkról.

Az egyház Isten határtalan türelmének a jele. A reményt adó várakozás tanúságtevője a világban.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Bölcs 12,13-16-19** Isten elég hatalmas ahhoz, hogy mindenkinek bőven adjon időt és lehetőséget a bűnbánatra és a megtérésre.
- Róm 8,26-27** A Szentlélek van segítségünkre abban, hogy korlátaink és gyarlóságunk ellenére hatékonyan törekedjünk szellemi, lelki célok felé, és kapcsolatba kerülhessünk Istennel.
- Mt 13,24-43** Jézus a búza és a konkoly együtt növekedéséről, valamint a mustármagról és a kovászról szóló példabeszédekben ad tanítást az általa meghirdetett Isten Országá természetéről.

A búza és a konkoly

Az Isten országáról szóló példabeszédek Jézus szájában egyúttal jóvendölések is voltak. Hiszen ez az ország övele jelent meg, s általa kezdett kibontakozni, de a jövő felé mutatott. Később az apostolok megértették, hogy az ország a hívő közösségben realizálódott, bár azt is tudták, hogy végleges alakját csak az örök életben éri el. Az apostoli egyházat ugyanaz a nehéz kérdés gyötörte, amelyet már átélt az ószövetségi prófétái igehirdetés is: Isten jó és szent, tőle csak jó származik, honnan van mégis a rossz a világban? Jézusban az Atya irgalma, szentsége, bölcsessége jelent meg, ő a kegyelem forrása, saját életét sugározza övéi felé, honnan van mégis a rossz az egyházban, a hívő közösségben? Ha Isten ennyire kinyilatkoztatta akaratát, sőt bejelentette az Isten uralmát, országát, miért tűri mégis, hogy a rossz annyi jót megakadályozzon?

Máté úgy adja elő a példabeszédet, ahogy azzal az apostoli egyház már érintette a választ ezekre a kérdésekre. A magvető jó magot szór a földbe, de amíg alszik, jön az ellenség és ráhinti a konkolyt. A példabeszéd cáfolat akar lenni azok hiedelmére is, akik a Messiást úgy várták, mint a mózesi törvény abszolút érvényesítőjét. Ha megjelenik, ítéletet tart ellenségei fölött, s következik a jók uralma a földön. Jézus ezzel szemben azt tanítja, hogy az Isten országa küzdelmek árán alakul ki. Az üdvtörténetben helye marad az „ellenségnek” is. Az ellenség, a sátán az ószövetségi hagyományban a bukott angyalt, és általában a rossz megszemélyesítését jelentette. A kísértés és a bűn lehetősége megmarad, mert Isten titokzatosabb világot alkotott, mint ahogy mi elgondoljuk. Már az őstörténet a kígyó alakjában személyesítette meg mindazt a világban, ami kísértésül szolgálhat. Az Isten országa még nagyobb titok, s a kísértésnek ott is megvan a szerepe. Az itt említett konkoly lehet egy meghatározott növény (Iolium temulentum), de lehet

mindenféle gyom közös neve is. A hívő ember is természetesnek tartaná, hogy Isten azonnal szüntesse meg a rosszat és fékezze meg az ellenséget. A szolgák ilyen értelemben kérdezik urukat, hogy kigyomlálják-e a konkolyt.

Az apostolok megtapasztalták, hogy a gyarlóság és a bűn együtt van az egyházban is az erénnyel és a jóval. Az ember nehezen érti meg az Isten türelmét, főleg azért, mert a rossz emberek jelenléte gyakran testi és lelki gyötrelmet okoz. Jézus további türelemre int: Ne gyomláljátok ki, mert a konkollyal együtt a búzát is kitépnétek. A szétválasztás majd aratáskor, vagyis az ítéleten történik meg. Amikor sarlóval arattak, könnyen ki lehetett választani a búzát a gaz közül.

A tanítványok kérésére Jézus külön megmagyarázta a példabeszédet, és rámutatott a benne levő allegorikus elemekre. Ő, az Emberfia jó magot hozott a földre, de a gonoszság hatalma is érezteti befolyását, és Isten azt nem akadályozza meg. Az ítéleten azonban angyalai szétválasztják a jókat és a rosszakat. Szóserint azt olvassuk, hogy „összeszednek minden botrányt és minden törvényszegést.” A botrány említése érzékelteti, hogy a példabeszédet a keresztény közösségben már erkölcsi figyelmeztetésnek is szánták. Botrányt ugyanis az okoz, aki jószándékú emberek szavával és viselkedésével bűnre vezet. Bár a példabeszéd a búza és a konkoly együttlétéről szól, Máté a szövegben csak úgy emlegeti, mint a „konkolyról szóló hasonlatot” (36. vers). A végén a büntetés nagyságát is jelezni akarja azzal, hogy együtt hivatkozik a tüzes kemencére, a sírásra és a fogak csikorgatására. Ezeket az ószövetségi kifejezéseket Jézus máskor rendszerint külön-külön használja. Viszont Máté is enyhíti a képet azzal, hogy Dán 12,3 alapján az igazak megdicsőítését is beleszövi: ragyogni fognak, mint a nap Atyjuk országában.

A példabeszéd alap gondolata mégis az, hogy a jó és a rossz együtt marad a megváltott emberi történelemben. Az egyháznak és a hívő embernek erre kell berendezkednie. Nem tudjuk sem magunkból, sem a világból egészen kiiktatni a bűnt, a félreértést, az elhamarkodottságot, tehát türelemre szükség van. De a türelem nem a rossz elleni küzdelem abbahagyását jelenti. Jézus más helyen eléggé figyelmeztet az elszántságra, a kísértés és a botrány leküzdésére. Éppen ez a küzdelem járul hozzá erkölcsi érésünkhöz. Ha Isten azonnal lesújtana a bűnösökre, nem adna nekik alkalmat a megtérésre, nem tenné lehetővé, hogy a konkolyból is búza váljék, s így valójában a búzát is kitépné. Az emberi személynek időre és ismételt állásfoglalásra, próbálkozásra van szüksége, hogy kiteljesedjék. Csak így ismerjük meg erőinket, s így leszünk óvatosak és körültekintők a jó és a rossz megítélésében. Isten azért rendezte be úgy a világot, hogy az ember igazi emberi fejlődéssel érjen meg az üdvösségre, illetőleg hogy alkalmat legyen újra és újra visszatérni a helyes útra. A kárhozát mindig a megátalkodottság büntetése, s annak kialakulásához is idő kell. A hit akkor erősödik, ha birkózik az ellenvetésekkel és mások rossz példájával. A remény akkor válik szilárdná, ha le kell győznie azt a véleményt, amely ostobaságnak tartja, hogy a jövő javakért áldozatot hozunk. A szeretet akkor nagy, ha méltatlanokra és ellenfelekre is irányulhat. Hasonló a helyzet minden erkölcsi erénynél. Isten országa bármennyire természetfölötti és láthatatlan, mégis történeti tényezővé válik, s a végső kifejelet felé viszi az emberiséget. Természetes síkon nem is tudunk megjelölni olyan végső célt, amely felé az emberiség haladna. A jövő mindig nyitva marad, illetve meg van a lehetősége az általános pusztulásnak. A kinyilatkoztatás következetesen az üdvösség és a kárhozát szempontjából ítéli meg az egyes ember és az egész emberiség útját.

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (16.)

3. MICSODA ÖRÖMHÍR

II. Szövetség a kítaszítottakkal

Néhány kiemelés

Hármas megállapítást kell tennünk. Először is, a legrászorultabbak iránti szolidaritás nem látszik már a keresztényi viselkedés részének. Ha csinálnánk egy felmérést a mai fiatalok körében, azt hiszem, hogy az „egyház” szóra sokaknak a Vatikán kincsei, a papok hatalma, a szexuális erkölcsök merevsége jutna eszébe a rászorulókkal való szolidaritás helyett. Itt van például az „irgalmasság” szó, ami úgy látszik már nem divatos, sok fiatal zavarba is ejt. Úgy tűnik, már csak pillanatnyi cselekvésre, a szegényeknek nyújtott „elsősegélyre” utal. Nem kéne tehát gondolkoznunk egy nagy társadalmi reformon? Ezen felül a „játékonyság” szó is zavaró. A nagy szerencsétlenségek, csapások áldozatainak megsegítésére, a súlyos betegségek tanulmányozására és kutatására anyagi támogatást gyűjtő laikus kezdeményezések már beléptek a színpad és a tv világába is. A keresztények egyszer csak azt veszik észre, hogy immár nem övük a jótékonykodás kizárólagos joga.

De vajon ez a pózolás nem süllyeszti-e a feledés homályába a tisztá, alázatos, egyszerű, hétköznapi dolgokat a szegények megsegítésére? Még egyszer térjünk vissza a „játékonyság” fogalmára, amit oly sokan gyanakvással is fogadnak. Hiszen nem palástolja-e el ez az erény csalárd módon a hatalom egy formáját, amely szobrot állít a „nagylelkű” jótévedőnek? Végül pedig szóljunk arról, hogy a szociális szervezetek szakembereinek kritikái néhány keresztény embert jól összehavartak.

Az utóbbi évtizedekben ezek a szervezetek egy erősen specializáló rendszert hoztak létre Európában. Sok keresztény ember nagylelkűen vállalta rászoruló testvérei segítségét, szolgálatát, ennek ellenére csak azt tapasztalhatták, hogy munkájuk eredményét élénken kritizálják a szakemberek szigorú elemzésekre hivatkozva. Ez, kiváltképp a 60-as évek végén, laikus keresztények és egyházi rendek jelentős részét komolyan összehavarta vagy tévútra vezette. Hogyan erősítsük meg a fiatalokban az örömhírben való bizodalunkat ezeknek az ismeretében? El kell gondolkoznunk, milyen nyelvezettel szólunk hozzájuk. Gondoljuk csak meg, hogy a szavak mögött bújkik meg valódi felfogásunk. Úgy gondolom, ha még mindig meg akarjuk értetni magunkat társainkkal, akkor meg kell változtatni a használt fogalmakat. A témakört, amiről beszélnek nevezhetnénk így: „a szegényekkel való jótékonykodás helyett szövetség a kítaszítottakkal”. Gondolkozzunk csak el a szavak felcserélésének súlyán:

- a „szegény”-t „kítaszított”-ra váltottuk,

- a „játékonyság”-ot pedig a „szövetség”-re.

A szegények helyett a kítaszítottak

A „szegény” (az, akinek nincs) szó használata teljesen megfelelően működik az evangélium nyelvében, de a szociológia nyelvében nem egészen így áll a helyzet.

Mert itt azt tartják szegénynek, akinek a jövedelme a meghatározott minimálbér, az adott nemzet népességének átlagjövedelme alatt van. Van azonban érzelmi és kulturális szegénység is, amit nem lehet összegeken meghatározni. A szegénység épp oly viszonylagos, mint amennyire többértelmű. Én személy szerint nem tudom megérteni azokat a beszélgetéseket - amiket néha keresztény körben is hallani -, ami összehasonlíja az egyik fajta szegénységet a másikkal, hogy így találja meg a legszegényebbet.

Valójában nehéz a szegénység szó használata. Másrészt viszont, ha néha még kedvelik is használni, az azért van, mert segít elkerülni néhány alapvető problémát: a gazdagok és szegények békekességben is élhetnek együtt, elég, ha a gazdagok megosztják a felesleget a szegényekkel. Szerintem az igazi problémát nem a szegénység jelenti, hanem a társadalomból való kiközösítés és az, hogy valaki ezért felelősséggel tartozik.

Ne feledjük azt sem - bár ez nem fog tetszeni egyes szerzőknek, akik az evangéliumot egy bizonyos ideológia szerint értelmezik -, hogy Jézus nemcsak a szegények iránt mutatta meg szeretetét (számos vámos még a farizeusoknál is gazdagabb volt), hanem a kítaszítottakhoz fordult. Éppen erre a kítaszítottaságra mutatott rá mindig nagy erővel.

Jótekonyság helyett szövétség

Míg a „jótekonyság” szó annak a szerepére fekteti a hangsúlyt, aki megcselekedte, addig a „szövétség” a kölcsönös kapcsolatra.

Ez a bibliai csengésű szó látszik számomra a legmegfelelőbbnek, hogy meghatározzuk az egyház feladatát a kítaszítottakkal szemben, mert magába ötvöz két alapvető érzést, amit ennek a feladatnak tükröznie kell: a szeretetet és a tiszteletet. Nem fogok hosszasan a szeretetről beszélni, az esetek iránti szeretetről már rengeteg könyvet írtak, de szeretném hangsúlyozni, hogy néhány fajta szeretet inkább elriasztó, mintsem segítő. Szeretettel a másik embert be is börtönözhetjük a saját vágyainkba, terveket is szöhetünk. Ne felejtjük el, hogy a keresztény viselkedés fő jegye nem a „szeretet”, hanem a „hogyan” szócskában rejlik: „Úgy szerestétek testvéreiteket, ahogy én szeretlek titeket.” (Jn 13,34) És szeretni, Jézus számára mindenekelőtt azt jelenti, hogy tiszteljük a másikat. „Senki sem tisztelte úgy a testvéreit, mint ez az ember” - mondja Decourtray bíboros. Megállnék még egy pillanatra a tisztelet kérdésénél, mert az, amit néha a társadalmi szervezetekben dolgozó keresztények szemére vetnek, nem a szeretet, hanem a tiszteletadás hiánya. Mint például a régi időkben bizonyos misszionáriusok, akiknek emberszeretetéhez nem fért kétség, nem viseltettek tisztelettel a megtérített népek helyi kultúrája iránt, néhány keresztény misszionárius elmerészkedett bizonyos helyekre anélkül, hogy megismerte volna mindenekelőtt a kultúrát, ami bizony jó távol is állhatott a sajátjától. Mielőtt bármilyen tevékenységbe belefognánk meg kell tanulnunk megismerni a másikat.

Tisztelni a másikat

Testvérünk másságát tisztelni azt jelenti, hogy felismerjük: különbözik tőlünk és a róla alkotott képpel sem egyezik. Ez ráadásul kaland is, mert a kép, amit festünk magunknak a másokról újból és újból félrevezet. A különbözőség félelmet kelt, mégis gazdagít. Mert „minden ember saját személyiségét nem önmagától, hanem a más dolgokkal, más emberekkel való kapcsolatból kapja”.

Milyen magatartásformához vezet a tiszteletadás? Kettő ezekből szerintem elkerülendő. Először is az, amikor magamat jobbnak tartom és a másikat pedig, aki különbözik tőlem, alacsonyabb rangúnak. Ebből születhetnek azok a gondolatok, amik bizonyos célokat tűznek ki a másik elé azért, hogy az lassan, folyamatosan behozza a lemaradást. Az ilyen fajta párbeszédben sokszor értékelem a másikat negatívan, magamat pedig nagyon pozitívan. Azután pedig fordítva, amikor teljesen lebecsülöm magam, a másik tulajdonságait pedig istenitem. Olykor hallunk olyan fajta történeteket, hogy egy fiatal, akármennyire is vad és bűnöző, „magsztalják” a spontaneitásáért és dinamikusságáért. Óvakodjunk az ilyenfajta túlzásoktól!

Tartsuk tehát szem előtt, hogy az evangéliumi magatartásforma az, hogy pozitívan gondolkodjunk akár magunkról, akár másokról van szó. Ez a magatartásforma nem velünk született: olyan modell, amit igyekeznünk kell elérni. De ahhoz, hogy ezt elérjük, hosszú utat kell megtennünk, mert vérmérsékletünk és az alkalom szerint mindannyian természetünkben fakadóan, vagy a felsőbbrendűség vagy az alsóbbrendűség felé hajlik.

Hogy megtanuljunk látni a különbségeket, segítségünkre van az evangélium egyik alapvető tanítása, az egyik örömhír, amire nagy szükségünk van a mai világban, ahol egyre kevésbé vagyunk toleránsak. „Szeresd a másikat, mint magad.” (Mk 12,31)

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

Ihletője volt Imre hercegnek

Az első világháború utolsó évében vetette papírra Alexiusról szóló misztérium-drámáját *Sík Sándor*, *Bárdos Lajos* oratóikus művet írt belőle.

Századok gátjain átlépő virasztó emlék az Alexiusé. A szeretet anyaképe a tűnő-múló időben, mégis a látható alaké, akinek titka a szenteké:

Elrejtő lépcsők –

Fönti szentély.

A ház: emlékek otthona,

Több, mi a létben fenn-

maradhat: zarándok-voltunk

mámora – szentség a gyöngé

testbe zárva – felül az

anyag természetén.

Ne kérdezd: valóság vagy csak legenda?

Szabadság Isten rejtékén.

Az isteni parancsokon túl jelen vannak az égi inspirációk, s ezek felülmúlják természetünket, szabadság-korlátainkat.

A Cserhát dombjai között Szarvasgedén legendás Mária-képet őriztek a barokk kápolnában. Úgy tartják, a kegyúr, *Velics* család adományozta a helynek. A kép őse a római S. Alessio-Alexius azaz: *Szent Elekről* „beszélő” Boldogasszonyénak, melyet az aventinusi görög és bencés kolostor előde: az ősi római patrícius szülők háza fogadott falai közé, amikor a mezopotámiai Edessából ismeretlen koldusként a fiúk hazatért. Magával hozta a képet. A legenda szerint az őrt megszólította „a kép” az edessai templomban, hogy hozza be az ifjú embert az egyházba, mert „Isten embere”. Alessio ekkor megijedt, megszökött, de a beszélő kép másolatát magával vitte Rómába. A Madonnát aztán tovább másolták. Az egyik másolat a nógrádi dombok közé került.

A képkultusz történeténél már csak Alexius históriája rejtelmesebb. A név *Alexandros* (Sándor) történeti háttérű. Elég a Nagy jelzővel illetett Sándort említeni. A középkorban Alexios – Alessio – Elek neve külön pályára tért. A védszent az az Alexius lett, akiről az Arany Legenda szárnyán terjedt el, hogy az esküvője napján váratlanul eltűnt az aventinusi házból, s messzi Keletre bujdokolt remetének, majd tizenhét év múlva ismét visszajött, s a házuk lépcsője alatt húzódott meg. Senki föl nem ismerte, járt-kelt a téren, találkozott apjával, volt jegyesével, de folyton hallotta az égi jelzést: „Ne törd fel a titok-zárat, vezekelnd kell.” Így halt meg, s akkor a haragok húzatlan megkonduktak. Teste illatozott, kezében levél, benne a neve. Az akkori pápa: *I. Ince* kísérettel érkezett az elhunytához – tiszteletadásra.

Megragadta életével a középkor lelkületét, temploma ma ott áll az Aventinuson, XII. századi tornya jelként vonzza a zarándokot, és azt a történetet mondaná tovább, amely *I. Benedek* pápához kötődik, aki 977-ben a szaracén üldözöte görög pátriárkának átadta a VII. században emelt, vértanú Bonifác emlékét őrző bazilikát. Ennek előde kicsi oratórium volt; építetőjének neve megegyezik Alexius anyja nevével, *Aglaéval*... A X. századtól a pátriárka jóvoltából – mert ő hozta magával Damaszkuszából Alexius kultuszát – kettős védszentű a templom: *Bonifác-Alexius*.

Bonyolult kor, váltó időszak, s már kilépve a legendák aranyfűstjéből – történelemmé válik Alessio monostora, temploma Rómában: ide húzódik utolsó térítő útja előtt *Adalbert*, itt végzi önsanyargatásait két vándorremete: az olasz *Romuald* s a dél-itáliai *Nilus*; követik a minden gazdagságot elhagyó, ismeretlenül vált egykori római patríciust, aki korán fölfedezte: egyetlen út van: az örök jeruzsálemi. De megtért ide – a remeték vonzálmában a Római Birodalom keresztény szellemű újrálmodója, a fiatal *III. Ottó* császár, aki zseniális nevelőjével, lelki partnerével Róma újratámasztásában: *Gerberttel*, a *II. Szilveszterként* ismert pápával *Nagy Károly* rajongója volt. Istvánunk ismerte mindkettőt. A tudós *Györffy György* azt mondja: „Abony-Szentkirályon volt az a királyi lak a Szent Elek kápolnával, amely Sanctus Alexius patrocíniumával aventusi kapcsolatokra utal. Itt tölthette a szent király utolsó napjait, és ide tehető halálának helye is.”

Mi minden kiderülhet még! Az már tudott, hogy a középkor sok férfira Elek nevet viselte a kereszttségben, s hogy *III. Béla* királyt a bizánci udvarban még Alexiosnak hívták.

Írják, Szent Elek ihlette Imre herceg fogadalmát (is) és lett az ifjúság példája.

† Tóth Sándor

hírek információk

Kiállítás készül az 1937/38-as kettős szentév szegedi eseményeiből és ehhez kéri a szegediek segítségét a szervezők. A városban és annak környékén az 1937/38-as kettős Szentév alkalmából számos eseményt és ünnepséget szerveztek. Ez időtáj lett felszentelve az újszegedi Lourdesi-barlang és Mária oltár, ekkor szervezték az Egyházmegyei Eucharisztikus Napokat, illetve 1938 júniusában járt városunkban a Szent Jobb és az ereklyét szállító Aranyvonat. Több ezren vehettek részt az Eucharisztikus Kongresszuson Budapesten, melyről minden bizonnyal sok fényképpel, emlékekkel érkeztek haza. Kérjük mindazokat, akik birtokában vannak olyan fényképeknek, melyek az említett események bármelyikén készültek, vagy vélhetően kapcsolódik hozzájuk, hogy július 20-ig keressék Serfőző Leventét személyesen vagy a 06-20-220-69-16-os telefonszámon.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató július 1-től új feladatokat lát el. A kormány felkérésére a szervezet tevékenységi területe és feladatellátása jelentősen bővült. A Gyermekvédelmi Szolgáltató immár 8 megyében: Bács-Kiskun, Békés, Csongrád-Csanád, Jász-Nagykun Szolnok, Heves, Nógrád, Komárom-Esztergom, és Pest megyében, valamint a fővárosban látja el a gyermekvédelmi szakellátás feladatait. Az egyházmegye fenntartásában működő szervezet így ma már több mint 5000 férőhelyen gondoz családból kiemelt gyermekeket és fiatalokat. A Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató képviselőjében Kothencz János főigazgató és munkatársai július 22-én, 10 órától sajtótájékoztatót tartanak a Szegedi Dóm Látogatóközpontban, melyen részt vesz Fülöp Attila, az EMMI szociális ügyekért felelős államtitkára és a fenntartó egyházmegye képviselőjében Kiss-Rigó László püspök is.

Az Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia szervezésében július 23-án, csütörtökön este 7 órakor a nyár esti társaskör keretében Aradi Mária tart előadást Gondolatok Szeged római katolikus egyházi zenéjéről, és a Szegedi Szimfonikus Zenekarról címmel. A rendezvénynek a plébánia (Újszeged, Torontál tér 4.) nagyterme ad otthont, ahová szeretettel várják az érdeklődőket.

Július 25-én, szombaton 10 órakor a Székesegyházban Kiss-Rigó László püspök pappá szenteli Amanso Brendan Chika-t és Nnadi Omyedikacshi Benjamin-t a nigériai Orlu Egyházmegye diakónusait, valamint Balogh Ottót, a Szeged-Csanádi Egyházmegye diakónusát. Az ünnepi szentmisén részt vesz az egyházmegye papságának nagy része és az egyházmegye különböző plébániáiról érkező hívek is.

Amanso Brendan Chika első ünnepélyes szentmiséje július 26-án, vasárnap fél 11-kor lesz a kisteleki Szent István Király templomban (Bercsényi u. 5.). Balogh Ottó újmiséje július 26-án, 16 órakor kezdődik az orosházi Jézus Szíve templomban (Deák Ferenc u. 18.), Nnadi Omyedikacshi Benjamin első szentmiséje pedig július 26-án, 10 órakor a békéscsabai Pádulai Szent Antal templomban (Bartoss udvar 1.) lesz.

Az algyői plébánia közössége hagyományos Szent Anna búcsúját július 26-án, jövő vasárnap a 10 órakor kezdődő szentmisével ünnepli a plébániatemplomban. A homíliát az ünnepségre meghívott vendég Tuzson Attila mondja, aki Foktón, Uszodón és Fajszon teljesít lelkipásztori szolgálatot. A szentmisét a templomi lobogók által kísért szentségi körmenetben zárják a közösség tagjai. Az ünnepség miatt a szeged-móravárosi Szent Kereszt templomban (Kálvária tér 21.) a vasárnap szentmise 8 órakor kezdődik.

A Belvárosi Plébánia tájékoztatja közösségének tagjait, hogy július és augusztus hónapban hétfőtől péntekig 8-12 óra között, vagyis csak délelőttként lesz irodai ügyfélfogadás a plébániai irodán (Dóm tér 15.).

A Harmónia vonósötös koncertjével július 17-én megkezdődött a Dómkerti zenés esték programsorozata. A Filharmonia Magyarország és a Szeged-Csanádi Egyházmegye közös rendezésében megvalósuló hangversenysorozat következő alkalma augusztus 3-án, hétfőn 19 órakor lesz a Püspökség udvarán (bejárat az Apáthy István utca felől). Jegyek válthatók a Filharmonia Magyarország szegedi irodájában (Klauzál tér 7.; +36 62 425 260; szeged@filharmonia.hu), a hangversenyek előtt a helyszínen, valamint online a www.jegymester.hu oldalon. További információ a www.filharmonia.hu weboldalon található.

Nyári napközis sporttábor szervez 9-14 éves gyermekek számára a Szeged-Csanádi Egyházmegye új kulturális- és sportközpontjában, a Szent Gellért Fórumban (Dorozsmai út 2.) a Régió-10 Kft. A hétfőnként kezdődő táborokban teniszoktatás, változatos sport- és öko programok várják a gyerekeket. További információ és jelentkezés személyesen a Régió-10 Kft. irodájában (Szeged, Dugonics tér 12.), info@regio10.hu elektromos levélcímen, valamint a +36 20/450-6336-os telefonszámon lehetséges.

Theolingua, egyházi szaknyelvi anyaggal bővített, kétnyelvű, háromfokozatú: B1, B2 és C1 szintű nyelvvizsga megszerzéséhez nyújt lehetőséget a Gál Ferenc Főiskola Szegeden. Az akkreditált nyelvvizsgára, valamint a felkészítő nyelvtanfolyamra várják mindazokat, akik középszintű angol vagy egyetemistaként, illetve munkájukhoz kapcsolódóan nyelvvizsgára készülnek angol, német, illetve olasz nyelvből. A vizsga államilag elismert, az egyetemek, főiskolák által előírt diploma megszerzéséhez szükséges nyelvvizsgaként elfogadják. A vizsgarendszerben részvizsgabizonyítvány is szerzhető. A szóbeli és az írásbeli vizsga külön-külön, eltérő időpontban is letehető. Bármely más – általános – nyelvvizsga részvizsgája (szóbeli vagy írásbeli) párosítható a Theolingua szaknyelvi vizsgával. A tavaszi Theolingua vizsga pótlásának időpontja: 2020. szeptember 5., jelentkezési és befizetési határidő: július 31. A nyelvvizsgáról és a felkészítő tanfolyamról a főiskola honlapján: <http://gff-szeged.hu/theolingua> található részletes tájékoztató.

Hitéleti szakokra augusztus 27-ig várja a jelentkezőket a Gál Ferenc Egyetem, mely a szegedi Teológiai Kar mellett Szarvason, Békéscsabán és Gyulán is indít államilag elismert diplomát adó teológia, katechéta, hittanár, karitász, egyháztörténet BA és MA szakokat. A jelentkezés közvetlen, belső alkalmassági felvétellel. Az osztott (4-6 féléves) MA-hoz bármilyen alapidiploma megfelel. Állami ösztöndíjas vagy alacsony díjas képzések, külföldi ösztöndíjak, keresztény közösség, személyes vezetés, nyelvtanulás, nyelvvizsga lehetőség várja a katolikus fiatalokat és diplomásokat.

A kormány továbbra is támogatja a Magyar falu program keretében a történelmi egyházak közösségi szintű fejlesztését. A programban elsőként egyházi közösségi terek korszerűsítésére írtak ki pályázatot tavaly februárban; ennek hétmilliárd forint volt a keretösszege és több mint ötszáz település pályázott. Idén ötmilliárdos keretösszeggel hirdették meg a pályázatot, melynek nyerteséről hamarosan döntenek. A pályázati kiírással olyan kistelepülések fejlesztése a cél, ahol a megfogható papság miatt nem lakik egyházi személy, de van pap- vagy lelkészlak, így azokat az épületeket közösségi élettel lehet megtölteni. Ennek érdekében három pályázati lehetőséget kínáltak a falusi egyházközösségeknek. Épületfelújításra 15 millió forintig, az épületek eszközállományának fejlesztésére 5 millió forintig, világi közösségszervező egy évig történő foglalkoztatására pedig 2,3 millió forintig nyújthattak be támogatási igényt. A munkatárs foglalkoztatásával azt a célt szeretnék elérni, hogy közösségszervezőként tehermentesítsék a sokszor négy vagy akár hat települést is ellátó plébánosokat.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.